

Добročинство се не гура под тепих

Филип Родић

Друштво | | avgust 28, 2015 00:01

Самопромоција наводне хуманости

Пише Филип Родић

„Ако чиниш добро дело, не ударај у велико звоно”, каже народна пословица. Директорка Центра за евроатлантске студије, главни НАТО лобиста у Србији, Јелена Милић, међутим, није могла да нађе веће звоно од овог у које је ударила – своје милосрђе према једној избегличкој породици из Сирије објавила је где год је стигла. Овај њен гест укрштен са њеним досадашњим курикулумом говори много више од онога што се види на први поглед

Прво и најлогичније питање које је већина грађана Србије себи поставила када је видела фотографије и текстове о хуманом гесту Јелене Милић јесте да ли је овакву пожртвованост показивала и раније, када су неке друге избеглице и унесрећене породице биле у питању. Фејсбука, Твитера и осталих друштвених мрежа виртуелног света није било 1991, 1995, 1999, па можда због тога не постоји никакав траг о хуманим делима ове жене, ако их је било. Не може се наћи никакав траг да је она тада великодушно у свој дом примила неку српску или муслиманску породицу (хрватске нису долазиле у Београд) из Вуковара, Зворника, Братунца, Тузле, Книна или Ђаковице и помогла им у барем једном делу њихове муке. И да јесте, то се не би прочуло на овај начин, јер она тада још није била позната. Зна се само да је негде у то време завршила Електротехнички факултет у Београду и да је касније радила у Канцеларији међународне кризне групе коју је предводио Џејмс Лајон. Можда је током прошлогодишњих катастрофалних поплава и помогла некој од унесрећених породица, али тиме се, за разлику од садашњег случаја, није хвалила на Фејсбуку и Твитеру. Зна се, међутим, са сигурношћу да у то време није објављивала море постова и коментара о кризи која је задесила Србију, о томе како, где и чиме помоћи онима у невољи. Сада тога има напретек и то не само на српском и енглеском језику него и на арапском.

ИМА ЛИ КРИВИЧНОГ ДЕЛА?

Госпођа Милић нас је, тако, преко Фејсбука, Твитера и многих других медија обавестила да је 21. августа у свој дом примила сиријску породицу и два дана касније, 23. августа, пожелела јој наставак путовања (и најдражег госта два дана је доста) и за коју нас је 26. августа обавестила да је стигла у Будимпешту преко неког мађарског кукурузишта у којем је била 24. августа. По овоме се да наслутити да породица о којој је реч српско-мађарску границу није прешла на легалан начин. Ту се поставља питање да ли је Јелена Милић својим хуманим гестом починила кривично дело. Наиме, у тачки 2 члана 350 Кривичног законика Србије наводи се да „ко у намери да себи или другом прибави какву корист омогућава другом недозвољени прелаз границе Србије или недозвољени боравак или транзит кроз Србију казниће се затвором од шест месеци до пет година“. С обзиром да су власти кажњавале београдске таксисте због најрегуларнијег превоза избеглица до званичних граничних прелаза или до Суботице и неким одузимање аутомобиле (у складу са тачком 5 наведеног члана Кривичног законика која предвиђа одузимање „средстава намењених или употребљених за извршење дела“) поставља се питање да ли би Милићка могла бити осуђена на робију и остати без стана као „средства које је употребљено у извршењу дела“. Више од кривичне одговорности, поставља се, међутим, питање моралности овог геста и њеног лицемерја. Не зато што је Јелена Милић примила сиријске избеглице, док се на српске није ни обазирала, него због тога што је индиректно одговорна за њихову несрећу, јер заступа силе које су довеле до несреће у Ираку, Сирији, Авганистану... и проузроковале избегличку кризу која тренутно потреса свет. Да су САД, НАТО и друге силе са Запада одговорне за све ово, „Печат“ је аргументовано објашњавао већ више пута до сада. До сада смо, такође, у више наврата писали о улози коју у Србији има Јелена Милић и ко је плаћа, али сада ћемо се овим позабавити мало детаљније.

БОГАТА БИОГРАФИЈА

Колико је познато, своју каријеру је започела радећи за Џејмса Лајона у Међународној кризној групи. Ову „независну“, „непрофитну“ и „невладину“ организацију основао је 1995. године бивши амерички дипломата и тадашњи председник Карнегијеве задужбине за међународни мир Мортон Абрамовиц, сива еминенција америчке дипломатије, човек који је некада стајао на челу обавештајне службе Стејт департмента (Службе за истраживање и документацију) ментор Ричарда Холбрука и Мадлен Олбрајт, а прича се и да је саветовао и усмеравао и албанску делегацију на преговорима у Рамбујеу.

Новац за почетак рада ове организације обезбедио је Џорџ Сорос, који је до данас остао један од главних њених финансијера, иако су се извори прихода од тада знатно диверзификовали. Рад на оснивању групе на почетку су снажно подржали и Марти Ахтисари и Бернар Кушнер. У њој се налазе или су били нама добро познати људи попут Луиз Арбур, Карла Билта, Семјуела Бергера, Веслија Кларка, Волфганга Ишингера, Хавијера Солане. Шеф МКГ у Србији, Лајон, уз помоћ Јелене Милић и других сарадника (међу којима он сам помиње и бившег шефа српске дипломатије Горана Свилановића) током целокупног свог боравка у Србији и на простору бивше Југославије писао је извештаје који су били крајње неповољни по Србе и Србију, посебно у вези са Косовом. Свој врхунац овај „професионалац“ достигао је, међутим, децембра 2002. када је објавио извештај под насловом „Наоружавање Садама: југословенска веза“. Била је то прилично површно и аљкаво урађена анализа из које се наслућивало како Садам Хусеин има приличну војну моћ захваљујући СЦГ, како је овдашња војна индустрија изузетно моћна и напредна, тврдило се чак и да су југословенске власти на Косову користиле нервни отров сарин (тако нешто пре ни после тога нико није „открио“) а на 136 страна извештаја стало је још много тога што је показивало да аутори нису баш најбоље упознати са политичким, економским и криминалним приликама у средини о којој пишу. Треба имати у виду да су Лајонове оптужбе за то време, у јеку хистерије пред рат у Ираку, биле најтеже могуће. Овај извештај, међутим, ни сама америчка администрација није могла да прогута и оценила га је као „нетачан и површан“.

После Џејмса Лајона и МКГ, Милићева је отишла у Одељење за демократију и људска права Пакта за стабилност југоисточне Европе, где је била сарадница сарадника свог бившег шефа Горана Свилановића. Центар за евроатлантске студије основала је пошто је Свилановић отишао из Пакта 2007. и тек тада се може рећи да је „изашла испод тепиха“ и постала позната у јавности. И њен Центар махом се финансира из истих извора као и МКГ, попут Сороса и Фондације „Рокфелер“, али средства добија и директно од НАТО. У јавности се прославила изразито пронатовским и проамеричким ставовима, али њене изјаве су често такве да су у ствари истинска антиреклама и за НАТО и за Вашингтон и карактеришу их агресивност, неспремност да се уваже разумни аргументи и нетрпељивост према свему што је српско или руско, односно свему што није натовско и америчко. Тако је 17. јуна 2014. на дебати у Подгорици на тему „Црна Гора и неутралност“ изјавила да „Русија, нажалост, постоји“. Своје аналитичке моћи Милићева је показала и када је 25. марта 2014. оценила да је „већина грађана у Србији још лоше информисана о разлозима зашто је НАТО био принуђен да интервенише“ на Косову. „Могли сте чути све друге могуће разлоге зашто је НАТО то учинио, осим, по мени, оног главног, а то је била немогућност да се на други начин спрече злодела која је Милошевићев режим чинио од 1998. до 1999. године на Косову“, рекла је она. Да се претпоставити да Милићева верује да су из истих тих мотива, НАТО и САД директно интервенисали у Либији, где нису могли спречити стравичне злочине Моамера Гадафија и индиректно у Сирији где и даље хара режим Башара Асада. Истовремено, борци за демократију у виду Исламске државе и других екстремиста се и у Либији и у Сирији уз помоћ САД и НАТО боре за мир.

С обзиром на то колико се Милићка противи Асаду, да се претпоставити да породица коју је примила у свој дом припада оној групи Сиријаца што се супротстављају његовој владавини, те да нису хришћани, алавити или припадници неке друге мањине прогоњене од исламских екстремиста, у првом реду Исламске државе. С обзиром да је општепознато, а то је у својим званичним документима признао и сам Вашингтон, да већину Асатових противника представљају исламски екстремисти (о чему је „Печат“, такође, већ писао) може се извести закључак како су највеће шансе да је и породица коју је привремено удомила Јелена Милић из тог милјеа. Из овакве перспективе можда и није погрешан коментар који је написала изнад слике једног детета из те породице „Bilal ‘the dzihadi“ (Милићка не зна да се на њеном омиљеном енглеском језику реч џихадиста пише „jihadī“). Посебно ако се узму у обзир вести попут оне од 16. априла по којој су муслиманске избеглице са брода у море бациле својих 12 хришћанских сапутника.

Повереница за етнички инжењеринг?

Повереница за заштиту равноправности Бранкица Јанковић успела је да само неколико месеци по постављању на ту функцију заблиста јаче и снажније од многих чије присуство у јавном животу има знатно дужи стаж, тако да би се могло рећи да је министарка грађевине Зорана Михајловић добила озбиљну конкуренцију. Гостујући на једној београдској телевизији 25. августа, она је изјавила да би држава требало да размотри могућност да се избеглице са Блиског истока које су преплавиле Србију настане у деловима земље са малим бројем становника. „Треба размислити, понудити опцију да ти људи остану у деловима Србије који су пусти. Ту би требало урадити селекцију, детаљну безбедносну процену, иако нико у овој фази не жели да остане у Србији, можда ће се то променити у некој новој фази“, предложила је Јанковићева.

Потпуну суманутост ове идеје схватила је чак и Јелена Милић која је на свом Фејсбук профилу с правом оценила да се ради о „етничком инжењерингу“. „Печат“ већ одавно упозорава на то да масовно пресељење миграната из Африке и Азије у Европу представља једну врсту демографског инжењеринга, али упркос томе што је тај феномен уочљив, није се могло очекивати да ће неко тако јавно и отворено да то и каже, а посебно не да то буде високи државни чиновник. Поставља се и питање да ли би овај предлог могао представљати чин велеиздаје, јер би Бранкица Јанковић хтела један део суверене државне територије да препусти припадницима неког другог народа који са тим регионом нема никакве везе.

Притом, како би повереница за заштиту равноправности обезбедила то да избеглице и азиланти којима би дала простор за живот и остану ограничени у њему? Да ли би им ускратила право на слободу кретања?

Да ли је могуће да власт мисли да би проблем ненасељених и опустошених предела наше земље требало решити тако што би се у њих настаниле избеглице са Блиског истока? Да ли је могуће да држава нема никакву другу идеју за решавање демографске катаклизме у којој се Србија налази од репопулације страним становништвом? Зар не би било логично најпре покушати са стимулативним пројектима, с једне стране, да наши грађани не иду из своје земље, а потом и да се уведу мере које би подстакле пораст наталитета? Многи тврде да враћање наталитета из негативног у позитиван тренд није могуће, али да то није тако, доказала је Русија која је последњих година после деценије катастрофално ниског природног прираштаја доживела процват захваљујући стимулативним мерама државе.

[/restrictedarea]

Tags: [bernar kušner](#), [jelena milić](#), [marti ahtisari](#), [NATO](#), [SAD](#), [Бранкица Јанковић](#), [НАТО лобиста](#), [Филип Родић](#)

© 2015 — [Печат](#)

Пун назив:ИЗДАВАЧКО ПРЕДУЗЕЋЕ НАШ ПЕЧАТ А.Д. - Адреса: ДИПЛОМАТСКА КОЛОНИЈА 4, 11000 Београд

Шифра и назив делатности: 22130 ИЗДАВАЊЕ ЧАСОПИСА И ПЕРИОДИЧНИХ ИЗДАЊА - Матични број: 20365480 - Порески број: 105376624

Телефон: +381 11 65 55 420 - Е-маил редакције: magazinpecat@gmail.com - Е-маил за претплату: pecat.pretplata@gmail.com

.